

การพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบ
โดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและการมองเห็นคุณค่าในตนเอง
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์สุพรรณบุรี

WRITING SKILL DEVELOPMENT WITH STORY IMITATION WRITING
BY IMPLEMENTATION OF PEER-ASSISTED LEARNING STRATEGIES AND
SELF-ESTEEM OF UNDERGRADUATE STUDENTS OF RAJAMANGALA UNIVERSITY OF
TECHNOLOGY SUVARNABHUMI SUPHANBURI

จำรัก สือตรง

Jamrak Suetrong

^{*1} คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ

^{*1} Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Suvarnabhumi

E-mail ผู้รับผิดชอบบทความ (Corresponding Author): jumrak.s@rmutsb.ac.th

วันที่รับบทความ 5 มกราคม 2569 วันที่แก้ไขบทความ 13 พฤษภาคม 2569 วันที่ตอบรับบทความ 6 มิถุนายน 2569

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบของนักศึกษาก่อนและหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน 2) เพื่อศึกษาการมองเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาก่อนและหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และ 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์สุพรรณบุรี ที่กำลังเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (รหัสวิชา 603-22-01) จำนวน 106 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน แบบฝึกการพัฒนาทักษะการเขียน แบบทดสอบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง และแบบสอบถามความคิดเห็น สถิติที่ใช้คือ ค่าผลต่าง ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบเพิ่มขึ้นหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยมีคะแนนทดสอบหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 63.20 การมองเห็นคุณค่าในตนเองด้านการมองอัตลักษณ์ก่อนการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 69.90 และหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 72.70 โดยภาพรวม นักศึกษามองเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.35, S.D. = 0.65)

คำสำคัญ: ทักษะการเขียน; การเขียนเรื่องเลียนแบบ; กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน;
การมองเห็นคุณค่าในตนเอง

ABSTRACT

This research article aimed to: 1) compare students' English writing comprehension through story imitation writing before and after the implementation of peer-assisted learning strategies, 2) investigate students' self-esteem before and after the implementation of peer-assisted learning strategies and 3) examine students' opinions toward the development of writing skills through story imitation writing using peer-assisted learning strategies. The target group consisted of 106 undergraduate students from Rajamangala University of Technology Suvarnabhumi Suphanburi who were enrolled in the course Communicative English Writing (Course Code: 603-22-01). The research instruments included a pretest and posttest, writing skill development exercises, a self-esteem assessment and a questionnaire on students' opinions. The statistical methods were difference, frequency, percentage, mean, and standard deviation.

The research findings revealed that students' English writing comprehension through story imitation writing improved after the implementation of peer-assisted learning strategies. A total of 67 students (63.20%) obtained higher posttest scores than pretest scores. Regarding self-esteem in terms of self-concept before the implementation of peer-assisted learning strategies, 74 students (69.90%) were at a moderate level. After the implementation, 77 students (72.70%) remained at a moderate level. Overall, students' self-esteem showed an increase. Students' opinions toward the development of writing skills through story imitation writing using peer-assisted learning strategies were at a high level ($\bar{X}$ =4.35, S.D.=0.65).

Keywords: writing skill; story imitation writing; peer-assisted learning strategies; self-esteem

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในสังคมเป็นที่ยอมรับให้เป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก การมีทักษะภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตในสังคมยุคปัจจุบันเป็นอย่างมาก ดังที่ [1] ในปัจจุบันการศึกษามีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เพราะการศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์และเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในแต่ละด้าน นอกจากนี้ การศึกษายังเป็นเครื่องมือในการพัฒนามนุษย์ให้มีคุณภาพและสามารถเป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อนประเทศให้พัฒนาขึ้นได้ สอดคล้องกับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ได้มุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อพัฒนาให้มีความเป็นเลิศด้านวิชาชีพเทียบเท่ามาตรฐานสากลที่มีคุณภาพทั้งต่อตนเองและสังคมโดยมุ่งหวังให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในขณะที่ [2] ผู้เรียนจะมีคุณภาพได้นั้นจำเป็นต้องจะต้องได้รับ

การศึกษา อบรม สั่งสอนจากครูที่มีคุณภาพและระบบการศึกษาที่มีคุณภาพ ดังนั้น หากจะกล่าวถึงการศึกษาในอนาคต ความหมายของคำว่า “การศึกษา” ในที่นี้ควรหมายถึงการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ

จากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษมากกว่า 28 ปี พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเข้าใจในทักษะการเขียนน้อยกว่าทักษะอื่น ยังสับสนในเรื่องหน้าที่และชนิดของคำในประโยค การสะกดคำผิด การวางลำดับคำในประโยค การจัดกลุ่มคำภาษาอังกฤษ ความรู้ด้านไวยากรณ์และขาดการกระตุ้นให้เกิดการสร้างสรรค์งานเขียนด้วยตนเอง เป็นปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษส่งผลกระทบกับทักษะการเรียนรู้อื่นอย่างแยกกันไม่ออก ดังที่ [3] การเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน และเป็นหนึ่งในทักษะที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศต้องใช้ความพยายามและการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในบริบทของการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา ซึ่งการเขียนมิได้เป็นเพียงการใช้ภาษา หากแต่เป็นกระบวนการถ่ายทอดความคิดเชิงวิชาการอย่างมีระบบและมีความหมาย

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยส่วนใหญ่ที่ผ่านมาเน้นการสอนเขียนภาษาอังกฤษแบบทั่วไป โดยมุ่งพัฒนาไวยากรณ์ คำศัพท์ โครงสร้างประโยค หรือการฝึกเขียนตามแบบทั่วไปเป็นหลัก อีกทั้ง งานวิจัยที่ผ่านมาโดยมากมุ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงด้านเดียว ขณะที่การใช้การเขียนเรื่องเลียนแบบร่วมกับการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อพัฒนาทั้งทักษะการเขียนและการเห็นคุณค่าในตนเองยังมีการศึกษาน้อย และมีอยู่อย่างจำกัด โดยเฉพาะในบริบทนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ที่มีพื้นฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อีกทั้ง ยังขาดการบูรณาการที่พัฒนาทั้งทักษะภาษา ความคิดสร้างสรรค์ การเรียนรู้ร่วมกัน และความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงนำแนวทางดังกล่าวมาใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เชิงรุกและพัฒนาผู้เรียนอย่างรอบด้าน เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้านแบบงานเขียน ฝึกปฏิบัติร่วมกับเพื่อน แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน จึงอาจเป็นแนวทางสำคัญในการช่วยพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม โดยงานวิจัยนี้มีความใหม่ในด้านการบูรณาการการเขียนเรื่องเลียนแบบร่วมกับการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่งเป็นการผสมผสานแนวคิดการเรียนรู้เชิงภาษาและการเรียนรู้ทางสังคมเข้าด้วยกัน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากต้นแบบ ฝึกปฏิบัติจริง และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกับเพื่อนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษา ความคิดสร้างสรรค์ และความเชื่อมั่นในตนเองไปพร้อมกัน เพื่อส่งเสริมทั้งทักษะทางภาษาและการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้เรียนควบคู่กันอย่างเป็นระบบ

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนาทักษะการเขียนโดยใช้วิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบ โดยมีเนื้อหาภาษาอังกฤษเป็นต้นแบบให้นักศึกษาได้ฝึกอ่านและเขียนตามต้นฉบับ การเขียนเรื่องเลียนแบบจะช่วยให้ นักศึกษารู้สึกผ่อนคลายเนื่องจากมีต้นฉบับไว้ดูเป็นตัวอย่าง ได้ฝึกภาษาเพิ่มเติม ได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ในงานเขียนของตนเอง ทำให้รู้คำศัพท์ หน้าที่และชนิดของคำและประโยค เป็นการต่อยอดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น ร่วมกับการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนระหว่างผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ เป็นการส่งเสริมความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษและส่งเสริมให้ผู้เรียนมองเห็นคุณค่าในตนเองอีกด้วย เนื่องจากการมองเห็นคุณค่าในตนเองเป็นการสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ รวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นซึ่งนำไปสู่ชีวิตที่มีความสุขและประสบความสำเร็จมากขึ้น และยังมุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของนักศึกษาตามความสามารถของแต่ละคนให้ดีขึ้นตามลำดับ และใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนด้านการพัฒนาทักษะการเขียนได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
2. เพื่อศึกษาการมองเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของการเขียน

นักภาษาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการเขียนหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนในทำนองเดียวกัน ดังนี้ [4] การเขียนคือ การถ่ายทอดความรู้สึก ความรู้ ความคิด ประสบการณ์ จินตนาการและข่าวสาร โดยใช้ตัวหนังสือและเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นสัญลักษณ์ ในขณะที่ [5] การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องมีการกลั่นกรองในของเนื้อหาสาระ โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้เขียน เพื่อให้การสื่อสารบรรลุผล

กล่าวโดยสรุป การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญในชีวิต เพราะเป็นเครื่องมือบันทึกและถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งสำหรับตนเองและผู้อื่นอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร จุดเริ่มต้นของการเขียนอยู่ที่ความคิด เพราะฉะนั้นประสิทธิภาพของการเขียนย่อมขึ้นอยู่กับสมรรถภาพทางความคิด นอกจากนี้ ความสามารถในการเขียนก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะถ้ามีความคิดที่ดีแต่ไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อความคิดได้ตรงตามที่ต้องการ ก็ไม่เกิดประโยชน์อันใด ดังนั้นจึงควรใช้ภาษาที่สามารถถ่ายทอดความคิดให้ผู้อ่านเข้าใจตรงตามความต้องการของผู้เขียน

แนวคิดการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

แนวคิดนี้เน้นการสร้างพื้นฐานที่แข็งแกร่งทั้งด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และโครงสร้างประโยคควบคู่ไปกับการฝึกฝนผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การเขียนตามกิจวัตรประจำวัน การเขียนแบบอิสระ การเขียนจดหมาย หรือ การเขียนบล็อก เป็นต้น รวมถึงการเขียนเรื่องเลียนแบบซึ่งเป็นการฝึกทักษะการเขียนโดยอ่านเนื้อหาของเรื่องต้นแบบให้เข้าใจแล้วดำเนินการเขียน โดยเปลี่ยนข้อมูลตามที่คุณสอนได้กำหนดไว้ ดังที่ [6] ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะแบบ Productive Skill ที่แตกต่างจากทักษะการพูด ทักษะการเขียนนั้นมุ่งเน้นการถ่ายทอดความคิดและความถูกต้องในการใช้ภาษาเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเจตนาารมณ์ของผู้เขียน จึงถือว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุดและเป็นทักษะที่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนภาษาอังกฤษบ่อยครั้งด้วยเหตุผลหลายประการมีผลต่อทัศนคติในเชิงลบต่อภาษาอังกฤษระยะยาว

จะเห็นได้ว่า การส่งเสริมการสอนทักษะการเขียนด้วยการสอนผ่านกิจกรรมหลายรูปแบบจะช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนและช่วยลดข้อบกพร่องของการเขียนได้ อีกทั้ง ผู้เรียนจะต้องสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยตนเองเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเขียนให้ดียิ่งขึ้น

แนวคิดกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน โดยการปฏิบัติกิจกรรมเป็นคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ เป็นกลวิธีการสอนที่ช่วยสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนให้มีความกระตือรือร้นสอดคล้องกับ [7] การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันผู้สอนต้องให้ความสำคัญกับผู้เรียน โดยคำนึงถึงความต้องการ

ของผู้เรียนเป็นสำคัญ สร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาต่าง ๆ และการทำกิจกรรมร่วมกันและมีการสนับสนุนให้ มีการช่วยเหลือกันภายในชั้นเรียน โดยที่เด็กเก่งสามารถช่วยเหลือเด็กอ่อน มีความสามัคคีช่วยเหลือ และเห็นอกเห็นใจกัน การเรียนการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงสอนเพื่อนผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เรียกว่า การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

จะเห็นได้ว่า แนวคิดนี้สอดคล้องกับการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน ผู้เรียนที่มีความสามารถสูงช่วยอธิบายและแนะนำเพื่อนที่อ่อนกว่า ส่งผลให้เกิดบรรยากาศแห่งความร่วมมือ ความสามัคคี และความเห็นอกเห็นใจ อีกทั้งยังช่วยพัฒนาความมั่นใจและความรับผิดชอบของผู้เรียนทั้งสองฝ่าย

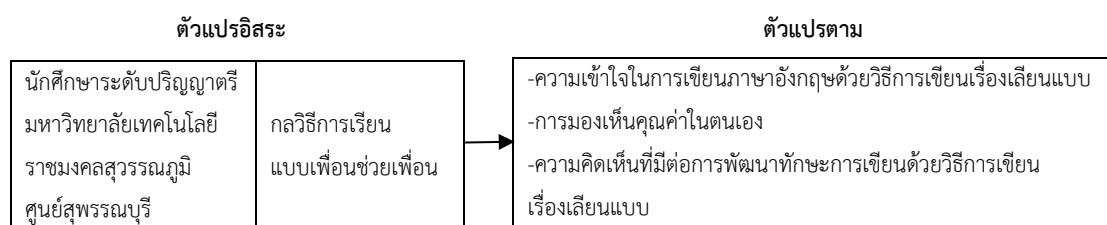
แนวคิดการมองเห็นคุณค่าในตนเอง

การมองเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นความรู้สึกเกี่ยวกับการประเมินคุณค่าในตนเอง ยอมรับตนเอง มองตนเองในทางบวก มองตนเองว่าเป็นคนมีความสามารถและเป็นที่ยอมรับของสังคม ดังที่ [8] ลักษณะของผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงนั้นเป็นลักษณะพื้นฐานสำคัญเนื่องจากเมื่อบุคคลมีการเห็นคุณค่าในตนเองแล้วก็จะ สามารถพัฒนาบุคลิกภาพ ความรู้ ความสามารถ การบริหารตนเอง มนุษยสัมพันธ์ สุขภาพ ตลอดจนคุณธรรมจริยธรรมของบุคคลนั้นได้ดีเพราะบุคคลเมื่อมีการเห็นคุณค่าในตนเองแล้วก็จะมีความเชื่อ มีกำลังใจที่คิดว่าตนสามารถที่จะพัฒนาได้ในทุก ๆ ด้าน

จะเห็นได้ว่า แนวคิดการมองเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งเสริมการพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านวิชาการ อารมณ์ และสังคม เป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง มีแรงจูงใจในการพัฒนา และสามารถปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม

กล่าวโดยสรุป การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต้องอาศัยความรู้ภาษา การฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง และแรงจูงใจ โดยการเรียนรู้ผ่านต้นแบบและการลงมือปฏิบัติช่วยให้เข้าใจโครงสร้างภาษาและพัฒนาความคิดในการเขียนได้ดีขึ้น อีกทั้งการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยลดความกังวล เพิ่มการมีส่วนร่วม และสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกัน รวมถึงการเห็นคุณค่าในตนเองที่ช่วยเสริมแรงจูงใจและความกล้าแสดงออก ส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษพัฒนาได้อย่างรอบด้าน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

3. วิธีการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pretest Posttest เป็นงานวิจัยที่มีการทดสอบ 2 ครั้ง คือ Pretest (T1) และ Posttest (T2) ส่วน Treatment แทนด้วยสัญลักษณ์ X (T1 X T2) [9]

3.1 กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์สุพรรณบุรี ที่กำลังเรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (รหัสวิชา 603-22-01) จำนวน 106 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) 2) แบบฝึกการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบ 3) แบบทดสอบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง Rubin's Self Esteem Scale และ 4) แบบสอบถามความคิดเห็น

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

3.3.1 แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน (Pretest-Posttest)

ผู้วิจัยคัดเลือกเนื้อหาภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับการเขียนสำหรับนักศึกษาที่เริ่มเรียนและพัฒนาทักษะการเขียนจากหนังสือเรียนชื่อ Great Writing: Foundations [10] จำนวน 1 เรื่อง

3.3.2 แบบฝึกการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบ

1) ผู้วิจัยคัดเลือกเนื้อหาบทอ่านภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับการพัฒนาทักษะการเขียนในระดับเริ่มต้นสำหรับนักศึกษาจากหนังสือเรียนชื่อ Great Writing: Foundations จำนวน 10 เรื่อง

2) ผู้วิจัยคัดเลือกเนื้อหาบทอ่านภาษาอังกฤษโดยเรียงจากความสนใจและความต้องการเรียนการพัฒนาทักษะการเขียนได้จำนวน 6 เรื่องจากทั้งหมด 10 เรื่อง เนื่องจากผู้วิจัยใช้เวลาในการเรียน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 เรื่อง เพื่อให้ทันกำหนดระยะเวลาก่อนการสอบปลายภาคเรียน

3) ผู้วิจัยใช้เนื้อหาบทอ่านภาษาอังกฤษจำนวน 6 เรื่องที่นักศึกษากลุ่มเป้าหมายทั้งหมดได้เลือกมา โดยเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยากและใช้เป็นแบบฝึกการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบต่อไป

3.3.3 ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง Rubin's Self Esteem Scale [11] เพื่อทดสอบการมองเห็นคุณค่าในตนเองก่อนและหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

3.3.4 แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

1) สร้างแบบสอบถามตามแนวคิดและทฤษฎีที่ได้จากการศึกษาให้ได้เนื้อหาครอบคลุม

2) นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องแล้วนำผลการตรวจสอบมาคำนวณหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ เพื่อหาค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อเนื้อหา โดยใช้สถิติความตรงเชิงเนื้อหา (Item-Objective Congruence Index: IOC) [12] เพื่อความถูกต้องตรงประเด็นและครบถ้วนสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา เท่ากับ 0.95 แปลผลว่าแบบสอบถามนำไปใช้ได้

3) แก้ไขและปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน

4) จัดทำแบบสอบถามความคิดเห็นฉบับสมบูรณ์

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.1 ขั้นเตรียมการ ก่อนการเก็บข้อมูลผู้วิจัยอธิบายรายละเอียดของโครงการวิจัยโดยอธิบายวัตถุประสงค์ วิธีการเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล โดยยืนยันว่าการเข้าร่วมโครงการวิจัยจะไม่มีผลกระทบใด ๆ ทั้งต่อการเรียนและการใช้ชีวิตทั่วไป ชื่อและข้อมูลส่วนตัวจะถูกเก็บเป็นความลับ ผลที่ได้ คือ นักศึกษายินดีเข้าร่วมงานวิจัยและยินยอมให้ทำสำเนาใบงานเพื่อใช้วิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

3.4.2 ขั้นตอนการดำเนินการ

ตารางที่ 1 แผนการเรียนรู้ เรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบ

ลำดับที่	แผนการจัดการเรียนรู้	หมายเหตุ
1-5	จัดการเรียนการสอนตามปกติในวิชาการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (รหัสวิชา 603-22-01)	
6	-ทดสอบนักศึกษาก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบก่อนเรียน (Pretest) เป็นแบบฝึกที่มีเนื้อหาบทอ่านภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับการเขียนในระดับเริ่มต้นสำหรับนักศึกษาที่เริ่มการพัฒนาทักษะการเขียนจากหนังสือชื่อ Great Writing: Foundations จำนวน 1 เรื่อง จากนั้นให้นักศึกษาค้นหาและทำความเข้าใจ-นำเนื้อหาบทอ่านภาษาอังกฤษเรื่องเดิม ให้นักศึกษาเติมคำที่ต่างจากต้นฉบับ แต่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายกับคำที่ปรากฏในต้นฉบับ จำนวน 10 คำ	
7	ใช้แบบทดสอบคุณค่าในตนเอง Rubin's Self-Esteem Scale ทดสอบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาก่อนเรียนและก่อนการใช้กลวิธีการเขียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	
8	สอบกลางภาคเรียนตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด	
9-14	-จัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการพัฒนาทักษะการเขียนที่มีเนื้อหาจากง่ายไปยาก โดยเรียนในชั้นเรียนประกอบในช่วงไม่เรียน -จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามวิธีการสอนและปรับขั้นตอนการใช้กลวิธีการเขียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนให้เหมาะสมกับการสอนเขียนของนักศึกษา โดยมีแนวคิดมาจากขั้นตอนของ Miller, Barbetta & Heron, 1994 และ Fulk & King, 2001 (อ้างถึงใน [13]) เพื่อให้เหมาะสมกับการสอนการเขียนของนักศึกษา ดังนี้ 1. ขั้นฝึกอบรม -ชี้แจงรายละเอียดให้นักศึกษาทราบ 2. ขั้นจับคู่ -จับคู่กับนักศึกษามีคะแนนสอบกลางภาคมากกับนักศึกษามีคะแนนสอบกลางภาคน้อย 3. ขั้นก่อนการเขียน -ให้นักศึกษาแต่ละคู่อ่านบทอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจ 4. ขั้นฝึกการเขียน -สอนวิธีการทำแบบฝึกการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยให้ฝึกการใช้คำแทน การเพิ่มคำ การลดคำ การเปลี่ยนคำ การปรับรูปประโยค เป็นต้น เมื่อเขียนแล้วต้องมีความหมายเหมือนหรือคล้ายกับต้นฉบับ จำนวน 6 เรื่อง ร่วมกับการใช้กลวิธีการเขียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	เริ่มการเรียนรู้ในลำดับที่ 9-14 เนื่องจากผู้วิจัยต้องดูแลคะแนนการสอบกลางภาคเรียนของนักศึกษารายบุคคล
15	-วัดผลสัมฤทธิ์ความรู้และทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียน (Posttest) หลังการฝึกเขียนโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน -วิเคราะห์ผลการพัฒนาการเรียนด้วยการเปรียบเทียบผลต่างของคะแนนก่อนเรียน (Pretest) และหลังเรียน (Posttest) รายบุคคล	
16	-ใช้แบบทดสอบคุณค่าในตนเอง Rubin's Self-Esteem Scale [11] เพื่อนำไปทดสอบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาลงเรียนและหลังการใช้กลวิธีการเขียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน -ใช้แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยการใช้กลวิธีการเขียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังการเรียนรู้	
17	สอบปลายภาคเรียนตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด	

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

1) ข้อมูลแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (Pretest-Posttest) เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน โดยใช้เกณฑ์การตอบคือ ตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าผลต่างค่าความถี่ และค่าร้อยละ

2) ข้อมูลแบบทดสอบคุณค่าในตนเอง Rubin's Self-Esteem Scale จำนวน 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อความเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ (Self Concept) จำนวน 30 ข้อ

เมื่อข้อความมีลักษณะทางบวก จำนวน 13 ข้อ ถ้าตอบ “ใช่” ได้ 2 คะแนน และถ้าตอบ “ไม่ใช่” ได้ 1 คะแนน และเมื่อข้อความมีลักษณะทางลบ จำนวน 17 ข้อ ถ้าตอบ “ใช่” ได้ 1 คะแนน และถ้าตอบ “ไม่ใช่” ได้ 2 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem Scales) จำนวน 10 ข้อ

เมื่อข้อความมีลักษณะทางบวก จำนวน 5 ข้อ ถ้าตอบ “ก” หรือ “ข” ได้ 2 คะแนน และถ้าตอบ “ค” หรือ “ง” ได้ 1 คะแนน และเมื่อข้อความมีลักษณะทางลบ จำนวน 5 ข้อ ถ้าตอบ “ก” หรือ “ข” ได้ 1 คะแนน และถ้าตอบ “ค” หรือ “ง” ได้ 2 คะแนน

ตอนที่ 3 การประเมินอัตมโนทัศน์ (Self Concept Rating) จำนวน 22 ข้อ

เมื่อข้อความมีลักษณะทางบวก จำนวน 19 ข้อ ถ้าตอบ 1 จะได้ 1 คะแนน, ถ้าตอบ 2 จะได้ 2 คะแนน, ถ้าตอบ 3 จะได้ 3 คะแนน, ถ้าตอบ 4 จะได้ 4 คะแนน และถ้าตอบ 5 จะได้ 5 คะแนน และเมื่อข้อความมีลักษณะทางลบ จำนวน 3 ข้อ ถ้าตอบ 1 จะได้ 5 คะแนน, ถ้าตอบ 2 จะได้ 4 คะแนน, ถ้าตอบ 3 จะได้ 3 คะแนน, ถ้าตอบ 4 จะได้ 2 คะแนน และถ้าตอบ 5 จะได้ 1 คะแนน วิเคราะห์ข้อมูลตามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ และแปลผลตามระดับคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

4.21-5.00	หมายถึง มีเกณฑ์ระดับมากที่สุด
3.41-4.20	หมายถึง มีเกณฑ์ระดับมาก
2.61-3.40	หมายถึง มีเกณฑ์ระดับปานกลาง
1.81-2.60	หมายถึง มีเกณฑ์ระดับน้อย
1.00-1.80	หมายถึง มีเกณฑ์ระดับน้อยที่สุด

3) ข้อมูลความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน วิเคราะห์ข้อมูลตามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จากนั้นหาค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน [14]

3.6 สรุปผลโครงการวิจัย

4. ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านความเข้าใจในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบของ

นักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผลต่างของคะแนนทดสอบก่อนและหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

รายการ	จำนวนคน	ร้อยละ
คะแนนทดสอบก่อนเรียนน้อยกว่าคะแนนทดสอบหลังเรียน	67	63.20
คะแนนทดสอบก่อนเรียนเท่ากับคะแนนทดสอบหลังเรียน	17	16.04
คะแนนทดสอบก่อนเรียนมากกว่าคะแนนทดสอบหลังเรียน	22	20.76
รวม	106	100

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษาได้คะแนนทดสอบก่อนเรียนน้อยกว่าหลังเรียน จำนวน 67 คน ร้อยละ 63.20 รองลงมาคือ ได้คะแนนทดสอบก่อนเรียนมากกว่าหลังเรียน จำนวน 22 คน ร้อยละ 20.76 และได้คะแนนทดสอบหลังเรียนเท่ากับก่อนเรียน จำนวน 17 คน ร้อยละ 16.04 ตามลำดับ

ผลการศึกษาชี้ว่า การเขียนเรื่องเลียนแบบรวมกับการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ลดความกังวล และเพิ่มความกล้าในการใช้ภาษาอังกฤษผ่านการเรียนรู้จากต้นแบบและการแลกเปลี่ยนกับเพื่อน

อย่างไรก็ตาม นักศึกษาบางส่วนมีผลคะแนนคงเดิมหรือลดลงจากความแตกต่างด้านพื้นฐาน แรงจูงใจ และระยะเวลาในการฝึกฝน จึงชี้ว่าการพัฒนาทักษะการเขียนต้องอาศัยการฝึกอย่างต่อเนื่องและกิจกรรมที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านการมองเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาก่อนและหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ตอนที่ 1 ข้อความเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ (Self Concept)

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของนักศึกษาก่อนและหลังเรียนโดยใช้กลวิธีแบบเพื่อนช่วยเพื่อนจำแนกตามการมองอัตมโนทัศน์

ข้อความ	ก่อนเรียน (จำนวนผู้ตอบใช่)	ก่อนเรียน (จำนวนผู้ตอบไม่ใช่)	หลังเรียน (จำนวนผู้ตอบใช่)	หลังเรียน (จำนวนผู้ตอบไม่ใช่)
1. ฉันทำสิ่งที่ไม่ดีมาาก	20	86	28	78
2. ฉันเป็นคนไม่เชื่อฟังเวลาที่อยู่ที่บ้าน	15	91	11	95
3. ฉันเคยได้รับความลำบากเสมอ	41	65	54	52
4. ฉันคิดไปในด้านอหุศลเสมอ	12	94	6	100
5. ฉันเป็นคนที่ไม่ไ้ใจได้	68	38	92	14
6. ฉันเป็นคนเรียนดี	25	81	44	62
7. ฉันเป็นคนฉลาด	24	82	38	68
8. ฉันไม่ค่อยจะรู้เรื่องอะไรเลย	28	78	31	75
9. ฉันเป็นนักเรียนที่ดี	34	72	50	56
10. ฉันเรียนอะไรแล้วก็ลืมหมด	32	76	48	58
11. ฉันเป็นคนหน้าตาดี	30	76	48	58
12. ฉันมีหน้าตาแฉ่งไม่เลมอ	62	44	90	16
13. ฉันมีรูปร่างไม่ดี	20	86	38	68
14. ฉันเป็นคนแข็งแรง	61	45	83	22
15. ฉันเป็นผู้มีน้ำในการเล่นและการกีฬา	20	86	36	70
16. ฉันร้องไห้เก่ง	19	87	28	78
17. ฉันเป็นคนชอบวิตกกังวล	50	56	51	55
18. ฉันหวาดกลัวบ่อย ๆ	20	86	28	78
19. ฉันจะว่าวุ่นใจเมื่อมีคนเรียกฉัน	21	85	20	86
20. ฉันเป็นคนซัดใจ	36	70	43	63
21. คนมักเลือกฉันในการเล่นเกมต่าง ๆ	32	74	46	70
22. ฉันเป็นคนสุดท้ายที่ได้รับเลือกให้เล่นเกม	33	73	16	90
23. ฉันลำบากใจที่จะเป็นเพื่อนกับใคร	8	98	7	99
24. ฉันมีเพื่อนมาก	54	53	75	31
25. ฉันเป็นคนที่ถูกกลั้ม	13	93	16	90
26. ฉันเป็นคนที่มีความสุข	67	39	88	18
27. ฉันเป็นคนที่ไม่มีความสุข	7	99	10	96
28. ฉันพอใจในสภาพตัวเองขณะนี้	57	49	80	26
29. ฉันอยากเป็นอย่างอื่นที่ไม่ใช่ตัวฉันตอนนี้	11	95	14	92
30. ฉันเป็นคนร่าเริง	79	36	91	15

ตารางที่ 4 ผลสรุปข้อมูลของนักศึกษาก่อนและหลังเรียนโดยใช้กลวิธีแบบเพื่อนช่วยเพื่อนจำแนกตาม
การมองอัตมโนทัศน์

ระดับคะแนนอัตมโนทัศน์ (Self Concept)	จำนวนคน (ก่อนเรียน)	ร้อยละ	จำนวนคน (หลังเรียน)	ร้อยละ
การมองอัตมโนทัศน์ระดับต่ำ (35-45 คะแนน)	13	12.20	14	13.20
การมองอัตมโนทัศน์ระดับปานกลาง (46-54 คะแนน)	74	69.90	77	72.70
การมองอัตมโนทัศน์ระดับสูง (55-60 คะแนน)	19	17.90	15	14.10
รวม	106	100	106	100

จากตารางที่ 4 พบว่า คะแนนรวมจำแนกตามการมองอัตมโนทัศน์ก่อนเรียน เมื่อนำคะแนนของนักศึกษามาจัดเรียงจากคะแนนเต็ม 60 คะแนน นักศึกษาจำนวน 74 คน ร้อยละ 69.90 มีการมองอัตมโนทัศน์ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนหลังเรียนนักศึกษจำนวน 77 คน ร้อยละ 72.70 มีการมองอัตมโนทัศน์ อยู่ในระดับปานกลางเหมือนกัน

เมื่ออัตมโนทัศน์ของนักศึกษาส่วนใหญ่ยังอยู่ในระดับปานกลางทั้งก่อนและหลังเรียน แต่พบแนวโน้มเชิงบวกด้านความมั่นใจและการแสดงความคิดเห็นจากกิจกรรมร่วมกับเพื่อน อย่างไรก็ตาม อัตมโนทัศน์เป็นลักษณะทางจิตวิทยาที่ต้องใช้เวลาและได้รับอิทธิพลจากหลายปัจจัย จึงยังไม่เปลี่ยนแปลงชัดเจนในระยะสั้น ทั้งนี้ การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับการเขียนเรื่องเลียนแบบช่วยสร้างบรรยากาศเชิงบวกและส่งเสริมการยอมรับและเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษา

ตอนที่ 2 ข้อความเกี่ยวกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของนักศึกษาก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
จำแนกตามความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง ก (ก่อนเรียน)	เห็นด้วย อย่างยิ่ง ก (หลังเรียน)	เห็นด้วย ข (ก่อนเรียน)	เห็นด้วย ข (หลังเรียน)	ไม่เห็นด้วย ค (ก่อนเรียน)	ไม่เห็นด้วย ค (หลังเรียน)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง ง (ก่อนเรียน)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง ง (หลังเรียน)
1. ฉันเป็นคนมีคุณค่าเท่ากับผู้อื่น	36	37	54	62	9	6	7	1
2. ฉันเป็นคนมีคุณสมบัติที่ดีหลายอย่าง	18	16	60	69	24	20	4	1
3. ฉันรู้สึกว่ามันทำอะไรไม่สำเร็จเลย	13	6	22	29	63	52	8	19
4. ฉันมีความสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดีเท่าผู้อื่น	27	27	58	61	15	15	6	3
5. ฉันมีความภาคภูมิใจในตนเองน้อยเหลือเกิน	14	9	18	32	54	42	20	23
6. ฉันคิดถึงตนเองในทางที่ดี	39	32	55	68	7	4	5	2
7. โดยทั่วไปแล้วฉันมีความพอใจในตัวเอง	37	38	48	61	13	7	8	0
8. ฉันหวังว่าฉันสามารถนับถือตัวเองได้มากกว่านี้	19	34	64	59	19	13	8	0
9. ขณะนี้ฉันรู้สึกว่าคุณค่าตนเองเป็นประโยชน์	9	3	12	15	31	50	54	38
10. บางครั้งฉันคิดว่าฉันไม่มีอะไรดีเลย	16	4	21	24	44	43	25	5

ตารางที่ 6 ผลสรุปข้อมูลของนักศึกษาก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนจำแนกตาม
ความรู้สึกมองเห็นคุณค่าในตนเอง

ระดับคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem Scale)	จำนวนคน (ก่อนเรียน)	ร้อยละ	จำนวนคน (หลังเรียน)	ร้อยละ
คุณค่าในตนเองระดับต่ำ (12-14 คะแนน)	14	13.20	6	5.70
คุณค่าในตนเองระดับปานกลาง (15-17 คะแนน)	43	40.60	39	36.80
คุณค่าในตนเองระดับสูง (18 คะแนนขึ้นไป)	49	46.20	61	57.50
รวม	106	100	106	100

จากตารางที่ 6 พบว่า คะแนนรวมจำแนกตามการมองเห็นคุณค่าในตนเองก่อนเรียน เมื่อนำคะแนนของนักศึกษามาจัดเรียงจากคะแนนเต็ม 20 คะแนน นักศึกษาจำนวน 49 คน ร้อยละ 46.20 มีการมองเห็นคุณค่าในตนเอง อยู่ในระดับสูง ส่วนหลังเรียนนักศึกษามีจำนวน 61 คน ร้อยละ 57.50 มีการมองเห็นคุณค่าในตนเอง อยู่ในระดับสูง โดยภาพรวม ผลสรุปข้อมูลของนักศึกษาก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีการมองเห็นคุณค่าในตนเองในระดับสูงขึ้น

ผลการวิจัยชี้ว่า การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนร่วมกับการเขียนเรื่องเลียนแบบช่วยสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร ลดความกังวล และเพิ่มความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษผ่านการแลกเปลี่ยนกับเพื่อน แม้การเห็นคุณค่าในตนเองของบางคนยังคงเดิมจากความแตกต่างระหว่างบุคคล แต่กิจกรรมที่เน้นปฏิสัมพันธ์ยังช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านจิตวิทยาเชิงบวกและการยอมรับคุณค่าในตนเอง ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษา

ตอนที่ 3 การประเมินอัตมโนทัศน์ (Self Concept Rating)

ตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของนักศึกษาก่อนและหลังเรียนโดยใช้กลวิธีแบบเพื่อนช่วยเพื่อนจำแนกตาม
การประเมินอัตมโนทัศน์

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการประเมิน (ก่อนเรียน)	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการประเมิน (หลังเรียน)
1. ฉันเป็นเพื่อนกับทุก ๆ คน	4.16	1.00	มาก	4.06	1.20	มาก
2. ฉันมีความสุข	4.16	0.74	มาก	4.20	1.14	มาก
3. ฉันมีความกรุณา	3.94	0.86	มาก	3.98	1.06	มาก
4. ฉันเป็นคนกล้า	3.33	0.98	ปานกลาง	3.69	1.05	มาก
5. ฉันเป็นคนซื่อสัตย์	4.21	0.81	มากที่สุด	4.32	0.96	มากที่สุด
6. คนทั่ว ๆ ไปชอบฉัน	3.30	0.90	ปานกลาง	3.33	0.98	ปานกลาง
7. ฉันเป็นคนที่มีใจได้	4.18	0.81	มาก	4.41	0.93	มากที่สุด
8. ฉันเป็นคนดี	3.99	0.92	มาก	3.88	1.00	มาก
9. ฉันภาคภูมิใจในตัวฉัน	4.19	0.83	มาก	4.02	0.94	มาก
10. ฉันเป็นคนเกียจคร้าน	3.06	1.03	ปานกลาง	3.03	1.17	ปานกลาง
11. ฉันให้ความร่วมมือกับทุกคนเสมอ	3.92	0.73	มาก	3.85	1.02	มาก
12. ฉันเป็นคนร่าเริงแจ่มใส	4.20	0.77	มาก	4.12	0.93	มาก
13. ฉันเป็นคนมีความคิด	3.70	0.82	มาก	3.75	0.88	มาก
14. ฉันเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป	3.73	2.06	มาก	3.72	0.86	มาก
15. ฉันเป็นคนอ่อนโยน	3.72	0.82	มาก	3.81	0.85	มาก
16. ฉันเป็นคนซื่อสัตย์	3.76	1.10	มาก	3.86	1.17	มาก
17. ฉันเป็นคนที่ไม่ดีดัง	3.23	1.05	ปานกลาง	3.09	1.05	ปานกลาง
18. ฉันเป็นคนสุภาพ	3.73	0.85	มาก	3.81	0.80	มาก
19. ฉันเป็นคนซื่อสัตย์	2.61	0.99	ปานกลาง	2.63	1.08	ปานกลาง
20. ฉันเป็นคนสะอาด	4.13	0.79	มาก	4.02	0.88	มาก
21. ฉันเป็นคนมีประโยชน์ต่อผู้อื่น	3.53	0.81	มาก	3.70	0.92	มาก
22. ฉันเป็นคนมีความกตัญญู	4.57	0.68	มากที่สุด	4.47	0.81	มากที่สุด
รวม	3.78	0.92	มาก	3.79	0.98	มาก

จากตารางที่ 7 พบว่า ระดับการประเมินอัตมโนทัศน์ของนักศึกษา ก่อนเรียน ข้อความลักษณะทางลบ ฉ้นเป็นคนขี้อิจฉา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =3.76, S.D.=1.10) ข้อความลักษณะทางบวก ฉ้นเป็นคนซื่อสัตย์ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.21, S.D.=0.81) โดยภาพรวม การประเมินอัตมโนทัศน์ของนักศึกษา ก่อนเรียน มีระดับการประเมิน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =3.78, S.D.=0.92) ส่วนหลังเรียน ข้อความลักษณะทางลบ ฉ้นเป็นคนขี้อิจฉา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =3.86, S.D.=1.17) ข้อความลักษณะทางบวก ฉ้นเป็นคนมีความกตัญญู อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ =4.47, S.D.=0.81) โดยภาพรวม การประเมินอัตมโนทัศน์ของนักศึกษา หลังเรียน มีระดับการประเมิน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =3.79, S.D.=0.98) ส่วนใหญ่ระดับการประเมินข้อมูลของนักศึกษา จำแนกตามการประเมินอัตมโนทัศน์ก่อนและหลังเรียนไม่แตกต่างกัน มีระดับการประเมินที่เปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น คือ ฉ้นเป็นคนกล้า ระดับการประเมิน ก่อนเรียน อยู่ในระดับปานกลาง และหลังเรียน อยู่ในระดับมาก และฉ้นเป็นคนที่ไม่ใจได้ ระดับการประเมิน ก่อนเรียน อยู่ในระดับมาก และหลังเรียน อยู่ในระดับมากที่สุด

ผลการศึกษาพบว่า ค่าเฉลี่ยอัตมโนทัศน์ก่อนและหลังเรียนใกล้เคียงกัน แสดงว่าโดยรวมยังคงค่อนข้างคงที่ แม้บางด้าน เช่น ความกล้าและความน่าไว้วางใจ จะดีขึ้น ซึ่งสะท้อนว่าการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยเสริมความมั่นใจและพฤติกรรมเชิงสังคมได้บางส่วน อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงโดยรวมยังไม่ชัดเจน เนื่องจากอัตมโนทัศน์เป็นลักษณะทางจิตวิทยาที่ต้องใช้เวลาและประสบการณ์ต่อเนื่องในการพัฒนา รวมถึงต้องอาศัยการสะท้อนคิดในระยะยาว

ส่วนที่ 3 ข้อมูลด้านความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. นักศึกษาคิดว่าเนื้อหาที่ฝึกการเขียนเรื่องเลียนแบบ มีความชัดเจน เข้าใจง่าย เหมาะสมกับระดับชั้น	4.36	0.66	มาก
2. นักศึกษาคิดว่าแบบฝึกการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบ เป็นลำดับขั้นโดยเริ่มจากแบบฝึกที่ง่ายไปสู่แบบฝึกที่ยากขึ้นตามลำดับ	4.33	0.56	มาก
3. นักศึกษาคิดว่าระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกการเขียนเรื่องเลียนแบบ มีความเหมาะสม	4.28	0.68	มาก
4. นักศึกษาคิดว่าได้รับความรู้จากการฝึกเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	4.39	0.70	มาก
5. นักศึกษาพอใจกับกลวิธีการกระบวนการเรียนการสอน โดยการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	4.48	0.66	มาก
6. แบบฝึกการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบ ช่วยให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวัน	4.25	0.67	มาก
7. หลังจากได้พัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบแล้วนักศึกษาคิดว่าควรฝึกพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบต่อไป	4.41	0.64	มาก
รวม	4.35	0.65	มาก

จากตารางที่ 8 พบว่า หลังการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักศึกษาพอใจกับกลวิธีการกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.48, S.D.=0.66) โดยภาพรวม ระดับความคิดเห็นของนักศึกษา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.35, S.D.=0.65)

ผลการศึกษาสะท้อนว่า นักศึกษามีทัศนคติที่ดีและความพึงพอใจสูงต่อการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากกิจกรรมมีขั้นตอนชัดเจน ใช้ต้นแบบภาษา การฝึกเขียนอย่างเป็นระบบ และการแลกเปลี่ยนกับเพื่อน ช่วยลดความกดดันและ

เพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ อีกทั้ง การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนยังสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเองและส่งเสริมการมีส่วนร่วม อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนยังมีความคาดหวังให้พัฒนากิจกรรมเพิ่มเติม เช่น ความหลากหลายของแบบฝึก สื่อที่ทันสมัย และระยะเวลาฝึกที่เหมาะสมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ให้มากขึ้น

5. อภิปรายผลและข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อมูลด้านความเข้าใจในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบของนักศึกษา ก่อนและหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่า นักศึกษามีความเข้าใจในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมากกว่าก่อนการเรียน โดยมีคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียนเกินครึ่งหนึ่งของจำนวนนักศึกษา ทำให้ทราบว่ากลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยให้เกิดความเข้าใจเนื้อหาหลักซึ่งขึ้นจากการอธิบายและแลกเปลี่ยนมุมมอง เสริมสร้างทักษะการสื่อสารการทำงานร่วมกัน ช่วยเพิ่มความมั่นใจ สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตรและสนุกสนานโดยเกิดจากการเรียนรู้จากเพื่อนที่อยู่ในวัยเดียวกัน ทำให้เข้าใจง่าย และเกิดความรับผิดชอบร่วมกันสอดคล้องกับ [15] การนำวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ถือว่าเป็นวิธีสอนที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเรียนแบบช่วยเหลือกัน เนื่องจากเป็นวิธีการเรียนรู้ทักษะที่ให้ผู้เรียนร่วมกันและช่วยเหลือกันทำกิจกรรมเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ทางการเรียนร่วมกันและการเรียนตามแบบอย่างที่ทำให้ผู้เรียนสอนกันเองจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากกว่าการเรียนรู้จากผู้สอน เนื่องจากการเรียนจากเพื่อนหรือมีเพื่อนคอยแนะนำนั้นผู้เรียนไม่มีแรงกดดันที่เกิดจากความประหม่า ผู้เรียนกล้าที่จะซักถามและกล้าแสดงออกมากขึ้น ผู้สอนมีหน้าที่คอยชี้แนะจัดเตรียมแบบฝึกทักษะหรือกิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงคอยกระตุ้นเสริมแรงให้แก่ผู้เรียนนอกจากกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ผลการวิจัยชี้ว่า การเขียนเรื่องเลียนแบบช่วยลดความกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษ เพราะผู้เรียนมีต้นแบบด้านโครงสร้างภาษา คำศัพท์ และการลำดับความคิด ทำให้พัฒนาทักษะการเขียนได้เป็นขั้นตอนขณะเดียวกัน การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความกล้าแสดงออก และการเรียนรู้เชิงรุก ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการเขียนได้ดียิ่งขึ้น

แม้ว่างานวิจัยนี้จะสอดคล้องกับงานวิจัยของ [15] ที่พบว่า การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ยังสะท้อนให้เห็นเพิ่มเติมว่า การผสมผสานระหว่างการเขียนเรื่องเลียนแบบและการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถช่วยพัฒนาความมั่นใจและการมองเห็นคุณค่าในตนเองของผู้เรียนได้ควบคู่กัน ซึ่งเป็นประเด็นที่งานวิจัยก่อนหน้านี้ยังกล่าวถึงไม่มากนัก ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าจุดเด่นของงานวิจัยนี้คือการบูรณาการระหว่างการเขียนเรื่องเลียนแบบและกลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่งช่วยเสริมทั้งความเข้าใจทางภาษา ทักษะการเขียน และความมั่นใจของผู้เรียนไปพร้อมกัน

2. ข้อมูลด้านการศึกษาการมองเห็นคุณค่าในตนเองก่อนและหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่า ส่วนใหญ่มีอัตมโนทัศน์อยู่ในระดับปานกลาง และมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูงโดยภาพรวม การประเมินอัตมโนทัศน์ของนักศึกษาหลังเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีขึ้นกว่าก่อนเรียนหลังจากผ่านกระบวนการเรียนรู้แล้ว ทำให้ทราบว่านักศึกษามีความเข้าใจในการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบเพิ่มขึ้นหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ อีกทั้ง นักศึกษามองเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในเกณฑ์ดีขึ้นหลังการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

สอดคล้องกับ [16] ถ้านิสิตเห็นคุณค่าในตนเองที่ดีแล้วก็สามารถต่อสู้กับปัญหา ผ่านอุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิตได้ สามารถยอมรับสถานการณ์ที่ทำให้ตนเองรู้สึกผิดหวังและท้อแท้ใจด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง สิ่งเหล่านี้เปรียบเสมือนพลังพื้นฐานสำคัญที่จะช่วยให้ นิสิตมีกำลังใจ กำลังกาย มีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งสามารถทำให้เกิดการพัฒนาทักษะการปรับตัวในสังคมไปในทางที่ดี มีความเข้มแข็งทางจิตใจและสามารถช่วยเหลือตนเอง รวมถึงบุคคลรอบข้างได้อีกด้วย และยังสอดคล้องกับ [17] การจัดบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อให้เกิดการสะท้อนคิดใคร่ครวญภายในตนเองด้วยรูปแบบการเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วม ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีสำหรับนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา และเนื้อหาเพื่อนำมาใช้เป็นจุดตั้งต้นของการเขียนตัวเลือกหรือประสบการณ์ที่ใกล้ตัวนักศึกษาเพื่อเชื่อมโยงการสะท้อนคิดใคร่ครวญในตนเอง ทำให้เกิดกระบวนการคิดวิเคราะห์อย่างเป็นลำดับขั้นตอน

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าความแตกต่างของผลการวิจัยครั้งนี้กับงานวิจัยก่อนหน้า คือการบูรณาการระหว่างกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่เพียงส่งผลต่อทักษะทางภาษา แต่ยังช่วยส่งเสริมการพัฒนาทางด้านจิตใจของผู้เรียนไปพร้อมกัน อันถือเป็นจุดเด่นและความใหม่ของงานวิจัยครั้งนี้

3. ข้อมูลด้านความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่า นักศึกษาพอใจกับการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังจากได้พัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยใช้แบบฝึกการพัฒนาทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบ นักศึกษาคิดว่าได้รับความรู้จากการฝึกเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบโดยการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนซึ่งเนื้อหาที่ใช้ฝึกเขียนเรื่องเลียนแบบมีความชัดเจน เข้าใจง่าย เหมาะสมกับระดับชั้น มีความเป็นลำดับขั้น โดยเริ่มจากแบบฝึกที่ง่ายไปยาก รวมถึงระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกเขียนมีความเหมาะสม และนักศึกษาต้องการฝึกทักษะการเขียนด้วยวิธีการเขียนเรื่องเลียนแบบต่อไป สอดคล้องกับ [18] การนำแบบฝึกทักษะมาใช้ในการเรียนการสอน มีความจำเป็นต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนเป็นอย่างมาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่ได้รับการออกแบบและพัฒนาขึ้นอย่างเป็นระบบ ก่อนนำไปใช้พัฒนาทักษะของผู้เรียนย่อมส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจในบทเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

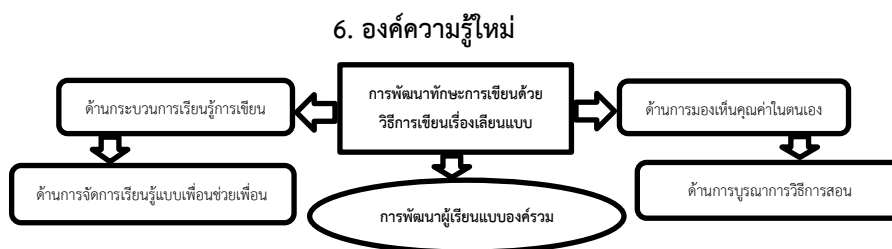
ผลการวิจัยสะท้อนว่า ความพึงพอใจของนักศึกษาเกิดจากการผสมผสานการเรียนรู้จากต้นแบบ การเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และการมีส่วนร่วมในกิจกรรม ซึ่งช่วยลดความกดดันและเพิ่มความมั่นใจในการเขียนภาษาอังกฤษ แม้ความพึงพอใจอยู่ในระดับสูง แต่ยังเสนอให้เพิ่มความหลากหลายของกิจกรรม เช่น สื่อดิจิทัลหรือกิจกรรมเชิงโต้ตอบ เพื่อเพิ่มความน่าสนใจในการเรียนรู้

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเดียว อาจไม่สามารถอ้างอิงผลไปยังบริบทอื่นได้ทั้งหมด
2. การทดลองใช้ระยะเวลาเพียง 6 สัปดาห์ อาจไม่เพียงพอต่อการพัฒนาทักษะการเขียนในระยะยาว
3. การวิจัยใช้รูปแบบ One-Group Pretest-Posttest ซึ่งไม่มีกลุ่มควบคุม จึงอาจมีปัจจัยแทรกซ้อนอื่นที่ส่งผลต่อผลการวิจัยได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรเพิ่มการแปลภาษาไทยในเนื้อหาบทอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อให้เข้าใจด้านความหมายมากขึ้น
2. ควรเพิ่มการสอนคำศัพท์ เนื่องจากนิสิตคำศัพท์ในการเขียนไม่ออก ทำให้มีข้อจำกัดในการเขียน
3. ควรศึกษาปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม เช่น แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ความวิตกกังวลในการเขียน หรือความคิดสร้างสรรค์ เพื่อให้เข้าใจการพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนอย่างครอบคลุม

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ใหม่

องค์ความรู้ที่ได้สามารถนำไปปรับใช้ในการเรียนการเขียน ส่งผลเชิงบวกด้านการพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อสร้างงานเขียนของตนเอง เมื่อนักศึกษามีต้นแบบในการเขียนจะช่วยลดความกังวลและเพิ่มความกล้าในการเขียนมากขึ้นร่วมกับการใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นให้ข้อเสนอแนะ แก่ไขงาน เห็นความสัมพันธ์ของการเห็นคุณค่าในตนเอง มีความเชื่อมั่น ยอมรับการปรับปรุงงาน เกิดการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่น เกิดการพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวม เห็นผลการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถและคุณลักษณะทางจิตใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ

คำขอบคุณ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณกองทุนส่งเสริมงานวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ที่ให้การสนับสนุนทุนวิจัยในการดำเนินงานวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญ คณาจารย์ นักศึกษา และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ คำแนะนำ และความร่วมมือเป็นอย่างดีในงานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี

7. เอกสารอ้างอิง

- [1] สิทธิชัย ทองชู และสุรตนา อติพัฒน์. (2565). การพัฒนาทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ด้วยเทคโนโลยีความเป็นจริงเสริม สำหรับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. *วารสารพัฒนาการเรียนรู้สมัยใหม่*. 7(4). 1-9.
<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jomld/issue/view/17342>
- [2] กัญกร เอี่ยมพญา และคณะ. (2564). ทิศทางการศึกษาไทยตาม (ร่าง) พระราชบัญญัติการศึกษา. *วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์ฯ*. 8(1), 390-403.
<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/EDMCU/article/view/246728/167950>
- [3] ชญาณัช เกตุชาติ และรตัญญา หลงรัก. (2569). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี. *วารสารเสียงธรรมจากมหายาน*. 12(2), 176-185.
<https://so09.tci-thaijo.org/index.php/nsc/article/view/8275>

- [4] คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. (2541). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. ดอกหญ้า.
- [5] ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2543). *ทักษะการเขียนภาษาไทย*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [6] ธนทร์รัฐ นาคทั้ง, ชีระวรรณ บุญไชยโรจน์ และภานุพงศ์ ศิลสังวร. (2566). ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่เน้นกระบวนการ: หลักการ ปัญหาและการแก้ไข. *วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา*. 5(2). 1-15.
<https://so01.tci-thaijo.org/index.php/ejes/article/view/266992/174195>
- [7] ทิสนา แคมมณี. (2556). *ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [8] ดวงมล ทองอยู่. (2557). แนวทางการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตามทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตน. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์*. 4(2). 179-190
<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/var/article/view/30299/26122>
- [9] บำรุง ไตรรัตน์. (2534). *การออกแบบงานวิจัยสาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์*. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- [10] Folse, K. S. (2014). *Great writing: Foundations*. Boston: Cengage Learning.
- [11] ชานนท์ โกมลมาลย์. (2551). การใช้แบบทดสอบ Rubin's Self Esteem Scale ในการปฏิบัติงานสังคมสงเคราะห์: ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ได้รับการคุ้มครองในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการ. *คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*.
- [12] สุวิมล ติรภานันท์. (2546). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [13] ชีวัน บุญตัน. (2546). การใช้กลวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและการมองเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 [วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- [14] ณรงค์ โพธิ์พูกษานันท์. (2546). *ระเบียบวิธีวิจัย*. ดวงแก้ว.
- [15] สายสุตา ปันตระกูล. (2563). การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและผู้เรียนปกติ. *วารสารร่มพญักษ์*. 38(2). 36-48
<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/romphruekj/article/view/242325>
- [16] พิระภัทร ตามประดิษฐ์. (2567). การเห็นคุณค่าในตนเองกับการปรับตัวในสังคมของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน. *วารสารวิชาการสถาบันพัฒนาพระวิทยากร*. 7(3). 564-580 <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/tmd/article/view/272200/185246>
- [17] ฐานันดรวิทย์ ศรีสยาม และสมเกียรติ สุทธิธนากร. (2568). การพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยกระบวนการสะท้อนคิดและหลักคิดโยนิโสมนสิการ. *วารสารพุทธสังคมวิทยาปริทรรศน์*. 10(2). 13-26.
<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/BSJ/article/view/273295/190070>
- [18] พระมหาโยธิน ไกรสร (2565) การพัฒนาทักษะการเขียนสวดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้แบบฝึกทักษะสระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. *วารสารวิจัยวิชาการ* 5(6). 15-24
<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jra/article/view/256280>